

ONS WERK VOELT ALS EEN AMBACHT

Iedereen krijgt er een keer mee te maken: de dood. Joanne Plattel en Caroline van Gils van Plattel & Van Gils 'Zorg voor uw uitvaart' maken graag het verschil voor rouwdragers.

De titel van deze bijlage, vakvrouwen, is Caroline en Joanne op het lijf geschreven. Het werk voelt voor hen als een ambacht en ze leggen hun hart en ziel erin. „Als je dit werk ziet als een gewone baan dan houd je het niet vol.“, vertelt Joanne Plattel. „Vroeger rolden mensen nog weleens in het uitvaartvak, van chauffeur naar drager naar uitvaartverzorgers. Dat is tegenwoordig niet meer zo. Wanneer je een keuze maakt voor het uitvaartvak, ga je er volledig voor. Voor ons begon het als een baan, maar inmiddels is ons werk verweven met ons leven. We hebben ons werk altijd bij ons en dat mag ook. Het is geen belasting, het is een deel van ons. We proberen zo goed mogelijk om de juiste mensen op de juiste plaats te zetten in ons bedrijf en helpen elkaar. We delen verhalen en vertellen de historie van families aan elkaar wanneer dat het verschil kan maken. We mogen families bijstaan en sterken. We zorgen ervoor dat zij gedurende de week geholpen worden om de dag van de uitvaart met elkaar vorm te kunnen geven. Wij bieden handvatten, geven tips, zetten de lijnen uit. Juist op de dag van de uitvaart kunnen we dan een stapje terug doen. Op dat moment is alles tot in de puntjes geregeld. Het gaat erom dat nabestaanden goed afscheid kunnen nemen van een dierbare. Zij moeten na de uitvaart weer dat stapje vooruit kunnen maken.”

„Wij zetten al onze voelsprietten uit wanneer we bij een familie binnenkomen na een melding van overlijden. We proberen de familie te lezen.“, zegt Caroline van Gils. „Buitenstaanders zien alleen de dag van de uitvaart,



maar voor ons zit het grootste deel van het werk in de week daarvoor. Als wij binnenkomen om een uitvaart te regelen, komen we als onszelf. Wij hoeven geen verdriet mee te nemen, we weten dat dat er is. Als wij binnenkomen zijn mensen vaak overvallen door de dood, moe omdat ze hebben gewaakt, boos, verdrietig of verslagen. Wij mogen dan binnenkomen, dat voelt telkens weer bijzonder. Wanneer mensen hun levensverhaal delen, je toelaten in hun leven, het voelt alsof je gewoon met ze aan de koffie zit, dan is het goed. Rouw is onveilig en we zien heel vaak dat mensen in deze periode terugvallen in oude patronen. De kinderen zitten weer op hun

vertrouwde plek aan de keukentafel, de oudste trekt de kar, goede en de minder goede herinneringen komen terug, de maskers gaan af. Door onze jarenlange ervaring kunnen wij hier goed op inspelen. Juist dingen die niet gezegd worden kunnen van belang zijn, de chemie binnen een familie moet je aanvoelen. Wij bespreken dat vaak ook met de collega's op kantoor. 'Voel ik dat goed?' 'Kan of moet ik hier iets mee?' Dat is onze meerwaarde, daar krijgen we energie van.

Ons werk is niet verdrietig, wij werken met verdrietige mensen. Dat lijkt een detail, maar dat verschil is levensgroot.”